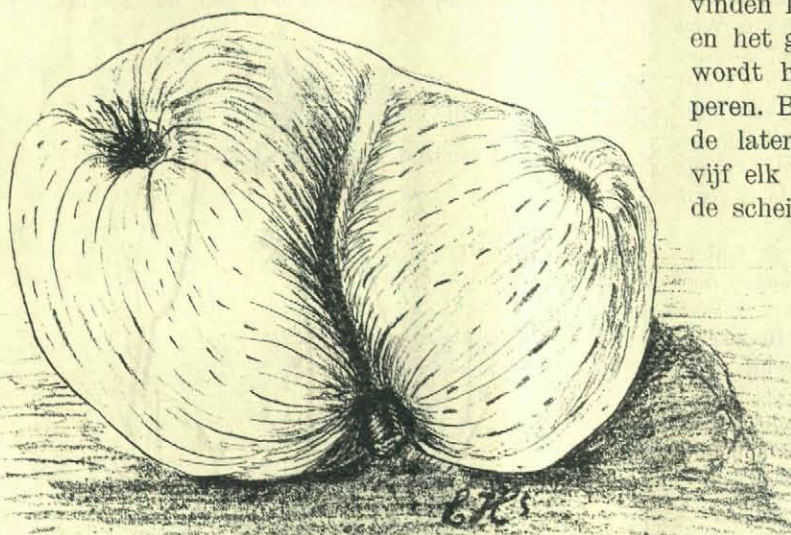

Een Tweelingsappel.

In de vorige maand zond mij een welwillende lezer (de onderteekening van zijn haastig geschreven briefje was wat onduidelijk) de belle-fleur (streepjesappel), die u hier geteekend ziet. Dat het er eigenlijk twee zijn op één steel, valt

licht in 't oog, vooral als men op de doorsnede let, die hier nauwkeurig is geschetst.

Zulke vergroeiingen komen meer voor, hoewel niet veelvuldig. Ook Thijssen ontving verleden jaar als curiositeit een dubbele peer.

Hoe ze ontstaan is licht te begrijpen. Misschien weten niet al onze lezers, hoe een appel of peer uit de bloesem opgroeit; daarom heb ik eenige doorsneden van zulke bloesems hierboven gezet.

In 't dikke onderdeel van de doorgesneden appelbloesem ziet men duidelijk een paar pitjes, nu nog witte blaasjes, tusschen afscheidingen liggen. Bij de meeste planten groeien, nadat de bloemkroon, de meeldraden en stempels zijn verdord, alleen de pitjes, dat zijn de zaden, met een beschuttend hulsel door; dat wordt dan de vrucht. De kelk doet er niet aan mee. Met de appel, de peer, de kwee en nog eenige planten gaat dit heel anders; bij deze is het onderste deel van de stamper (het vruchtbeginsel) niet duidelijk afgescheiden van de kelkwand, zooals b. v. bij de kersebloesem wel het geval is. (Zie de teekening; het bolletje in de kelk-kom is het vruchtbeginsel, de toekomstige kers).

Het vruchtbeginsel vormt, zooals ik zei, bij de appels en peren één geheel met de kelkwand en dit heele onderstuk van de bloesem groeit door; de kelk blijft dus, groeit mee en wordt de mooi-gekleurde appelschil, de kelkspijes, die geaan geteekende bloemen wel vinden kunt, vormen later het kroontje op de appel; en het gedeelte tusschen de kelkwand en de pitjes wordt het sappige vruchtvliesch van de appels en peren. Bij de appelbloesem zijn de schotjes tusschen de latere pitten al te zien; er zijn er gewoonlijk vijf elk met twee pitten (zaden); bij de peer loopen de scheidingen tusschen de zaden niet zoo ver door en de schotjes worden niet zoo taai en hoornachtig als bij de appel, waar ze het bekende klokhuis vormen.

In een doorgesneden appel kan ieder nog een dunne lijn opmerken, die de vroegere grens aangeeft tusschen vruchtbeginsel en kelkwand, en meer naar het midden nog, hoewel heel onduidelijk, een lijn, die de plaats aanduidt, waar 't vlies lag, dat in het vruchtbeginsel de zaadknopjes omgaf.

Al die deelen waren in de geteekende tweelingsappel ook afzonderlijk te onderscheiden; hij moet ontstaan zijn uit twee bloemen, waarvan alleen de kelken gedeeltelijk en de bloemstelen geheel met elkaar vergroeid waren; een teekening van de voormalige vergroeide bloem is met behulp van de doorsnede van deze tweelingsappel best te construeeren.

E. HEIMANS.

